

گم که می شوی از بام فرو می افتم
راه
کجاست
که تابش نورش نشانه ئی باشد؟
ماه
کجاست؟

بر بام که هستم
می رسد دستم به نوازش روی اش.

ماه
به من می ماند
وقتی که در آغوش تو رها می شوم
وقتی که زمستان
همیشگی ست
و ماه
زیبایش می کند.

ماه
به من می ماند
وقتی که در آغوش تو خدا می شوم!

بیهوده نیست که می گویم: عاشق ترینم.

تا به بام بر آییم

باز

می آفرینم.

=====

مهدی فلاحی - واشینگتن - ۱۷ تیر ۹۴